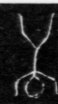

BARNA-SÍÐAN

VIT GERA: EITT LJÓÐFØRI AV FLØSKUM.

TÚ SKALT BRÚKA: FLØSKUR
(ELLA GLÆS), EINA TESKEIÐ,
VATN.

- ① Fyll eitt sindur av vatni í ta fyrstu fløskuna - eitt sindur meir í ta næstu o.s.fr.
- ② Hong fløskurnar upp á rad (ella set tær á ræð)
- ③ Slá varisliga við teskeiðini á fløskurnar - tú kanst nú spæla smáar sangir ella lög, sum tú sjálvur finnur uppá.
- ④ Hava tit eitt klaver ella eina blokkfloytu, so kanst tú kanska stemma fløskuspælið við at koyra meira vatn í onkra fløsku - ella stoyta burturav.

Gátur:

1. Eg eri gulur, eg eri bláur, eg eri reyður, eg eri grønur, eg eri ógvuliga vakur. Tú sært meg, men kanst ikki nerta við meg. Hvør eri eg?
2. Nær byrjar ein dunna at svimja?
3. Hvussu nógvir stórir menn eru føddir í Kaldbak?

Svarini finnur tú aðrastaðni á síðuni.

T-søgur:

1. Tina tók tvey tyggigummi, tað triðja tyggigummi tveitti Tina til Tummas. Tummas tók tyggigummi, tugði tað triggjar ferðir, tveitti tað til tað tunga træið. Tað tunga træið tyngði trilluboru Tummasar, Tummas trillaði trilluboruna til tikina, tikin tuskadi til Tummasar, Tummas tók tikina tætt til trynið. Tikin tevuði.
2. Tummas tók tiggju tunnur. Tíðliga tómist tann tiggjunda tunn. Tað tók Tummasi tungt. Tiggandi tók Tummas tær tómu tunnurnar til teirra.

Veitst tú

at eisini børn vóru við í stríðnum ímóti Somoza forseta í Nicaragua. Tú minnst kanska, at útvarpið næstan hvønn dag í summar bar tíðindi um bardagarar í Nicaragua. Nicaragua er eitt av teimum smáu londunum í Miðamerika.

Drongurin á myndini er ein av teimum nógvu børnunum, sum tóku lut í stríðnum ímóti harðræðinum hjá Somoza. Tey hava ikki barst til stuttleika, men fyri at sleppa undan at liva í hungri, neyð og deyðaræðslu. Nógv børn mistu foreldur ella systkin í stríðnum. Tann 20. juli endaði bardagin við at Somoza og familja hansara rýmdi til USA. Tá hevði Somoza-familjan havt ræði í Nicaragua í 44 ár, í øll hesi árinu høvdu tey stungið størsta partin av landsins ríkið í sín egna lumma, meðan alt fólk við hildið niðri í fátækdømi. Ti kanst tú ætla, at frøin var stór tann 20. juli.

Helvtin av fólkinum í Nicaragua er undir 15 ára aldur, og nú verður arbeitt við at útvega teimum skúlagongd.

Svarini til gáturarnar:

1. Alfabogin
2. Tá ið hon ikki grynir longur
3. Ongrt, bert smá børn

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Euthymius og spøkilsíð

7. partur:

»Ja«, legði Pambo afturat. »Hetta er eitt villini og óhugasamt pláss. Tey, sum ikki eru kristin, kunnu ikki halda annað enn at slik pláss eru íbygd við illum andum. — Men«, hann steðgaði á, »tað kann væl vera, at tey fólkin av røttum verða plágað av illum andum. Tað sigst í hvussu er um gudsóttandi einabúgar, halgar menn, at teir í oyðimerkum eru vorðnir freistaðir av ræðiligum andum.«

»Eg havi hoyrt margháttligar søgur um hin fróma Antonius, sum var ein av teimum fyrstu at søkja út í einsemi, og hann er helst tann kendasti av øllum einabúgvum«, segði móðurin.

»Á ja«, segði Pambo, »okkum nýst ikki at leita aftur í gamlar tíðir eftir sovrøðnum. Tit kenna øll tann fróma Euthymius, hann sendi tykkum jú higar. Fyri fimtan árum síðani var honum ein hending fyri, sum var minst líka ræðilig sum tær freistingar, ið vóru Antoniusi fyri.«

»Sig frá! Sig frá!« bønauð børnini beinan vegin, og bæði tey og móðurin settu seg so alspeint at lurta eftir, hvat Pambo hevði at siga frá:

»Tað er ein óhugnalig søga«, byrjaði kurvamarakin. »Men vilja tit hoyra hana —?« Pambo gjørdi ein lítlan støð.

»Tá, fyri fimtan árum síðani, var ikki eitt einasta kristið fólk her í gróðrablettinum. Sjálvur dyrkaði eg eisini tær smáu gudamyndirnar, sum eg seinni gróv niður í urtagarðinum. Í tí tíðini sendi Tummas, sum var patriarkur í Alexandria tá, Euthymius higar til okkara. Hann skuldi vita, um tað bar til at boða evangelið um Jesus Kristus her.

Einastaðni í okkara gróðrabletti er eitt óhugnaligt helli, tað eitur Ammons-hellið. Eingin hættaði sær inn í tað. Tað segðist, at summi av teimum, sum høvdu hættað sær at verið har í eina nátt, vóru horvin, uttan at nakar visti um tey at siga, og at summi høvdu púra mist vítið. Hvussu alt hetta hevði gingið til — Ja, tað visti eingin at siga.

Euthymius hevði hoyrt so nógv um hetta hellið. Øll ræddust andarnar, sum søgðust at spækja har. Euthymius var illur um, at tey trúðu slíkum. Ein dagin avgjörði hann, at hann sjálvur skuldi vera í hellinum eina tíð. Alt, honum nýttist til upphaldið har, var ein stólar, eitt borð, eitt seyðaskinn at sova á og eitt vatnillat, harumframt hevði hann nakrar bækur og eina litla oljulampu við sær. Hvørt kvøld las hann í ljósinum frá oljulampuni eitt petti av Jóhannesar Opinbering.

Fjórten dagar gingu, uttan at Euthymius hevði hoyrt ella sæð nakað. Hann var farin at halda, at alt, sum hann hevði hoyrt um andarnar í hellinum, var tað bera tvælt. Ti avgjörði hann at rýma úr hellinum aftur.

Men so — eitt kvøldið, tá ið Euthymius aftur hevði sitið og lisið í Opinberingsbókini og hann var sera hugtakið av tí, hann hevði lisið, tá hoyrði hann ganga. Hann leit upp — eitt óhugnaligt skepils stóð fyri honum. Andlitið var nábleikt, hitt hvíta hárið fløkt og ývið, muðurin ræðuliga avskeplaður, tey óstillu eyguni stardu at einabúgvunum. Kappin, sum lýsti við eini veikari glæmu, blaktraði í lotinum, sum lá inn í hellið. Hevði tað verið onkur annar, hevði hann verið flýddur, men Euthymius fór á fætur og leit fastliga inn í eyguni á spøkilsinum. Minuttur gingur. Euthymius helt út. Fimm minuttir — seks minuttir. Euthymius stóð enn og stardi at spøkilsinum. Tað vórðu tiggju langir minuttir. Tiggju minuttir einsamallur í oyðuni, í náttarkvívruni og myrkrinum, mitt í oyðimerkini, langt burtur frá fólki. Í tiggju minuttir stóðu tey hvørt yvir av øðrum. — So sló spøkilsíð eyguni undan, rætti ein langan, klænan og visisligan arm ímóti lampuni og segði við eini ræðuligari rungandi rædd: »Titt dirvi og tín trúgv liggur í hasum ljósinum!«

»Tað er lygn!« svaraði Euthymius og slókti lampuna.

Eina stutta løtu var tað sum at vindurin vaks og varð kaldari. Sum hann var vanur legði munkurin seg á knæ og legði náttina í Guds hond. Síðani legði hann seg at sova. Alt var friðarligt, og Euthymius svav í náðum alla náttina.

Framhald